

ЯСЕН
ВЕДРИН

ТОЧКА НА
ЗАМРЪЗВАНЕ

СЪДЪРЖАНИЕ

ТОЧКА НА ЗАМРЪЗВАНЕ.....	3
СТИХИЯ.....	4
ОТГОВОРЕНА МОЛИТВА.....	5
МИЛОСТИНЯ.....	6
РАЗГОВОР С ВАЛЖАН.....	7
ПОСЛЕДНАТА ИГЛИЧКА.....	8
ЧЕРНО-БЯЛО.....	9
ВИСУЛКИ.....	10
БЯЛА ПАМЕТ.....	11
ТРОТОАРНИ ХРОНИКИ.....	12
ВРЕМЕ ЗА РАЗКЪСВАНЕ.....	13
БЯЛА МЕЧКА.....	14
ПЛЮСЪТ НА ВСИЧКИТЕ МИНУСИ.....	15
НАРОЧЕН ЖРЕБИЙ.....	16
РАЗСЪМВАНЕ.....	17
ОРИСИЯ.....	18
ТЪЖНА МОЛИТВА.....	19
СНЕЖЕН ОТПЕЧАТЪК.....	20
ОТВЪД СТУДА.....	21
ЧУДО ПОД БЕЛИТЕ ПРЕСПИ.....	22
ИСКРОМЕТНА ОРИСИЯ.....	23
ИЗВЛЕЧЕН ОТ СКРЪБТА.....	24
НЕЖНА ЗНАЧИМОСТ.....	25
СТАРА ОБИЧ СЪС БУЙНИ КОНЕ.....	26
ТРАПЕЗА ОТ СЪЛЗИ.....	27
ПРЕБЪДВАНЕ.....	28
СТИХ, НЕРАВЕН ОТ ТЪГА.....	29
ЗАЛЮЛЕЙ МЕ НА ЛЮЛКА ОТ СНЯГ.....	30
ОТГОВОР НА МОИТЕ ВЪПРОСИ.....	31
СЕРАФИМ, СЕВЕРНЯК.....	32
ВЛЕЗ, СКИТНИКО!.....	33
ОБРАЗ И ПОДОБИЕ.....	34
СВЕТЛИНИТЕ НА ГРАДА.....	35
СЪБОРЕНИ МОСТОВЕ.....	36
НЕСЪБЪДНАТОСТ.....	37
БАЛЪТ НА СУЕТАТА.....	38
МИНИАТЮРИ В СНЯГ.....	39
СОМНАМБУЛ.....	40
КОГАТО СТУД СЪРЦАТА ВЛЕДЕНИ.....	41

ТОЧКА НА ЗАМРЪЗВАНЕ

Изживявам донякъде ада си,
но сърцето ми в смут се намира.
Слушал бях за високите градуси,
от които катранът завира.

Не такъв е животът ми, тъжният.
В него всичко от лед се сковава.
Аз съм грешният. Аз съм и длъжният
да получа присъда такава.

Аз съм лудият, станал за връзване,
щом оплача греха на тълпата.
И във точка на страшно замръзване
ад невидим си нося в душата.

СТИХИЯ

Когато стих превърне се в стихия
и думите във литнали стрели -
тогава съм готов да преоткрия
доколко от безчестните боли...

А болката ще дойде. Неусетно.
Подобно зло от нечий уста.
Прицелена във мене, рикошетно,
духа ми ще удари яростта.

И пак ще прокървя, подобно рана.
И пак ще се съсирвам в самота.
До новата стихия в утрин ранна,
запънал в лък стрели на Святостта.

ОТГОВОРЕНА МОЛИТВА

Моля Ти се, Господи добри!
Думи от тъгата ми извираат.
Още две очи ми подари.
На гърба сложи ги да се взират.

За да видят всеки остър нож
във десница тиха и коварна.
Мним добряк. Но гърбом станал лош.
И забравил що е обич вярна.

Чуваш ли ме, Господи? Кажи!
Дай ми знак, че чудо ще се случи!
Ето, нож коварният държи
и зад мен причаква като куче.

Чувам някак отговора скъп.
Иде като лъч от небесата.
“Кръста понеси на своя гръб!
Той ще те опази в тъмнината!

Кръст поема гвоздеи, стрели...
Кръст поема нож по всяко време...
Даже за Христос да те боли -
няма кой от Мен да те отнеме!”

МИЛОСТИНЯ

Гълъб стопли със пера земята
и светът превърна се в светиня.
Благо се усмихна светлината.
Просякът получи милостиня...

На любов ухаеха цветята.
Подлез заприлича на градина.
Ангели запяха в синевата.
Просякът получи милостиня...

Град небесен с улици от злато
спусна се от ведрината синя.
Зима бе. А стана топло лято.
Просякът получи милостиня...

Сън ли бе? Мечта ли непозната?
Чудо преди новата година.
Търся, с дар от обич във ръката,
просяк - да получи милостиня...

РАЗГОВОР С ВАЛЖАН

Измислен под перото на Юго,
в история - възвишена и свята,
аз днес те виждам в сетното тегло,
сковало в студ лицето на земята.

Не съм идейно краен радикал,
но пълен съм с илюзии за братство.
Прегазвам денем лепкавата кал
на бунт и срам, на грях и светотатство.

Спохожда ме в сърцето твой дух.
Дълбоката ти същност незлобива.
В каторгите от зло да бъда глух
за шепот, който змийски се извива.

На канче супа с някой сив голтак
да преговоря думите Христови.
Да срещна сам Гаврош пред моя праг -
със Любовта над всичките любви.

И белег да оставя. И следи.
В сърце и ум. Във шепи и зеници.
Да падне злият в мътните води,
ръце заключил в черни белезници.

Това е, мой приятелю Валжан,
последната ми свята барикада -
от злото на света, неудържан,
да изгоря в съдбовната си клада...

ПОСЛЕДНАТА ИГЛИЧКА

Последната игличка на скръбта
пронизва дълго тъжния ми вопъл.
Копнях непреживяните лета,
в които исках да живея топъл.

Рисувах се със живи цветове
в химери нежни, в приказни огнища.
Насищах се с измамни светове,
макар лъжа сърце да не насища.

И някак си съдбата проумях -
не нея аз, а мене тя тълкува.
Предложих ѝ мечти, любов и смях,
но тя със скръб реши да ме рисува.

Направи ми портрета вледенен.
Достоен дар за северна кралица.
Бях Кай - със стъкълцето поразен,
но все си нямах Герда за сестрица.

Последната игличка на скръбта
кърви във мен... Дано да се извади.
И да открия чудните лета
с лъчи от смях и топли водопади.

ЧЕРНО-БЯЛО

Спомените - черно-бели фотоси,
гонени от вятъра се реят.
Може би не изживях живота си,
както всички други го живеят.

Дълга е на паметта пъртината -
сняг я стели, вятър я навява.
Идва бяла някак си годината -
после черна в мислите остава.

В царството студено на пингвините
раждат се надеждите ми нови.
Черно-бял - очаквам си годините.
С бяла вяра. С черните окови.

И дъхът ми плаче в неусетното -
като струйки, дето все се губят.
Ех, животе! Има ли те в цветното?
Нека в цвят очите ми се влюбят.

Спомените - черно-бели фотоси,
скриват се в албуми от забрава.
А в балтона сив на потеклото си
с градуси душата устоява.

ВИСУЛКИ

Неистов студ стъклата вледени
и тъжен факт душата ми разчопли.
Висулки са несбъднатите дни,
които ще изкапят, щом се стопли.

Под покрива на старо битие
сълзи са те, от болката смразени.
Едно красиво, бяло колие -
ненужен блян за мисли омерзени.

Една присъда - че оставам сам,
дори усърдно длани да протягам.
Висулки... Кой ли сложил ви е там?
Във моя студ не исках да ви слагам.

Родихте се, подобно в пещера.
На мъката - красиви сталактити.
И не една мечта със вас умря...
И неведнъж се лееха сълзите...

Неистов студ стъклата вледени.
Завих се в одеалото на здрача.
Висят над мен несбъднатите дни.
И колко нови трябва да изплача...

БЯЛА ПАМЕТ

Вали снегът във моите коси
и видимо ги прави помъдрели.
Откривам се зад стари полоси.
Намирам се зад свършени предели.

Не зная как и колко съм вървял
във ледената пустош на съдбата.
В последен огън винаги горял -
да стоплям тъмни сенки в белотата.

Сред вой на вълци да творя следи
до моя дом, от студове прегърбен.
Да шепна на огнищните звезди
и топъл чай от спомени да сърбам.

Врата да скръцне. Странник уморен
на прага ми нощувка да помоли.
Да го поканя. И да бъде с мен
приятел във житейските неволи.

Така белее моята глава
след всяко ново, истинско начало.
Вали снегът на мисли и слова,
за да остане паметта ми... В бяло.

ТРОТОАРНИ ХРОНИКИ

Бяла хала шепне черна притча.
Студ сковава минусните дни.
Дрипав скитник в болка се обрича
и стои до градските стени.

Помияр изцъклено трепери,
свит до кофа с празничен боклук.
В ледени висулки начумерен
стихнал е самотният улук.

Скърца его в бързаща обувка.
Погледът изнизва се във бяг.
Сетната надежда за милувка
черно строполясва се от мрак.

Киска се съдбата. Некролозно.
Тъжна хала с див репертоар.
Снежено е. И ледено. И грозно.
Бяла смърт на черен тротоар.

ВРЕМЕ ЗА РАЗКЪСВАНЕ

Времето напомня за разкъсване
със трион или бодлива тел.
Болката притиска ме до пръсване.
Топлото студът ми е отнел.

Нямам дефицит във гардероба си.
Зимни дрехи ще намеря бол.
Но снегът под уличните глобуси
някак ми напомня, че съм гол.

Че изгубих в тъмното одеждата,
пазеща сърцето в самота.
Че я няма в мислите надеждата -
брънката за светлите неща.

Случил бях в света на единаците
и ръка протягах без ответ.
Не разбирах нищичко от знаците -
лицемерни жестове навред.

Вълци ме заплашиха със виене.
Подлост от лисици ме смути.
Бързаха - за ядене и пиене,
а в снега им нямаше мечти.

Със сърце, вгорчено от отблъскване,
търся още лъч от топлина.
Времето напомня за разкъсване...
Зима на човешката злина.

БЯЛА МЕЧКА

Бяла мечка е моята вяра
във света, който бързо изстива.
Не превъртам напред календара
и не търся добра перспектива.

Все ми казват да мисля глобално
и в очите ми пъхат разчети.
Идва топлото. Било реално.
И топят се навред ледовете.

Страховете, в сърцето ми свити,
с друг аршин са готови да мерят.
Че погледна ли денем душите
аз ги виждам от студ да треперят.

Няма милости. Липсва утеха.
И е времето тъй апатично.
Всеки крие под своята дреха
всичко искрено, свято и лично.

Ледоходът пълзи неусетно.
Остър айсберг заплашва във бяло.
И "Титаник" да беше сърцето -
пак във сблъсък не би оцеляло.

Може би интуиция стара
със защита душата ми скрива.
Бяла мечка е моята вяра
във света, който бързо изстива.

ПЛЮСЪТ НА ВСИЧКИТЕ МИНУСИ

Отиде си разбойникът. Спомина се.
А беше разпнат близо до Исус.
И черните му всевъзможни минуси
превърнаха се във едничък плюс.

По мътните зеници неочаквано
премина огън, дъх от вечността.
И грешният, с лицето си разплакано
за прошка там отворил бе уста.

“Исусе! Със очите Си, невинните,
за мене имай милост в този час!
Аз грешен съм. И тъмни са годините
в които черен мъчеше ме бяс!

Не ме пропусна тежкото възмездие.
Тече кръвта ми. И ме иска ад.
Но Теб, Исусе, чака Те съзвездие
от ангели и Свята Благодат...”

Уста отворил, каеше се грешният,
а после клюмна кървава глава.
С небесна милост, зърнал безутешния,
сам Господ го изкупи със слова.

Отиде си разбойникът. Спомина се.
А студ и огън раждаха сълзи.
Едничък плюс сред хилядите минуси
бе силен и смъртта да порази.

НАРОЧЕН ЖРЕБИЙ

Топях леда със длани всеки ден,
но сякаш аз самият се стопявах.
Трепереше безмълвно вътре в мен
доброто, на което се надявах.

А капките, които разтопих,
отново в лед замръзваха несретни.
Напусто бяха пламъците в стих
и всичките копнежи мимолетни.

Отново се опитвах. Пак. И пак...
Синееха ръцете вкочанени.
Видях се отстрани - като чудак,
безумно вкопчен в мисли възделени.

Видях се и Икар, и Диоген.
Дори и Прометей, с откраднат огън.
Но все така - от зло неповален
стопявах ледове до изнемога.

И някак си душата възприе
на битието жребия нарочен.
Животът е борба със ледове!
Стопявай... За да бъдеш непорочен!

РАЗСЪМВАНЕ

Наднична утрито с ледени коси
в скованата беззвучност на стъклата.
Последната искра се угаси
и даде своя блян на топлината.

Изстинал върху черното кюмбе,
напукан чайник дъхне във забрава.
Издига се към сивото небе
димът лютив на чезнеща жарава.

И някак си, останал саможив,
негаснещ въглен кътам във гърдите.
С надеждата, че пак ще съм щастлив
със някой огнен изгрев след звездите.

Във друго утро. Без коси от лед -
когато вятър шепне през стъклата...
И в стария тефтер един поет
напомни, че е лъч от светлината.

ОРИСИЯ

Понякога се гледаме накриво
със моето студено битие.
Надеждата тогава си отива
и спомени душата ми краде.

Оттук-оттам - крадец във самотата -
умът отнася счепени дръвца.
Мечти за топло, обич без остатък
и лумнал блян във влюбени сърца.

Орисници зад снежните огради
заричат ме: “Ти вечно ще крадеш!
Не си хлапак от първата си младост
и в твоите коси белее скреж.

На дим миришат скулите ти бледи.
Крадец на огън няма как да спре.
Годините приличат на съседи.
Далечните живяха по-добре.

Завръщай се! Отново и отново!
Орисан да крадеш от паметта.
Снегът е лист. А стъпките ти - слово.
Жаравата - целунати уста...”

Понякога пренасям се орисан
сред спомени от радост и печал.
Вали над битието. И ме втриса.
Умирам... без дори да съм живял.

ТЪЖНА МОЛИТВА

Като тъжно шептяна молитва
се разстила пред мене снегът.
Бели думи в мечтите ми скитат.
Бяла обич напомня ми кът.

И не искам, дори и случайно,
в бели стъпки да видя следи.
Пак те мисля, но някак си тайно.
Пак те спомням под топли звезди.

Любовта ми е стар летописец
и в косите ми пише с перо.
Бих извикал навярно: Върни се
и леда превърни във сребро!

Този сняг нека в дъжд се обърне -
като пролет след зимния хлад.
Скърцат стъпки. Треперя посърнал.
А молитвата? Тя е за цвят...

СНЕЖЕН ОТПЕЧАТЪК

Снегът написа краткия си стих
по призрачните скули на скалите.
И в тъжните му думи сам открих
защо горчи от бялото в душите.

Невинност сграбчи топлия ми дъх.
Снежинки във сълзи се преродиха.
Самотен в побелелия си връх -
умът ми страда в невъзможност тиха.

Реша ли да го стресна с черен цвят -
ще пропищи от болка изобилно.
Във бялото съм девствено богат,
но мъчен от безмълвие стерилно.

Един тефтер навярно е щастлив,
когато тръпне в бяло, незаченат.
Но драсне ли го черният молив -
започват в него чувствата да стенат.

Снегът написа краткия си стих
и някак го превърна в отпечатък.
На черното у себе си простих.
И тръгнах... За да продължа нататък.

ОТВЪД СТУДА

Изчезнаха добрите светове,
в които срещях пориви и птици.
Животът ми, скован от ледове,
сега е книга с ледени корици.

По страниците вихър луд свисти.
Напомня стон, ридание и сбогом.
Сърце, което иска да прости
в последен миг с една искрица огън.

Ръце, в които синкавият студ,
рисува бодиарта на съдбата.
Очите, просълзени за уют,
останал като щрих от стара дата.

Не се виня. Дори не търся праг,
зад който съм събирал тъжна лихва.
Опитвам се да се усмихна пак,
макар че в лед светът не се усмихва.

Изчезнаха добрите светове.
Треперя сам. В очакване на нови.
Неписана - съдбата ме зове
отвъд студа на белите окови.

ЧУДО ПОД БЕЛИТЕ ПРЕСПИ

Под бели преспи чудото ми спи -
надежда плаха за цветя и птици.
Все някога от лъч ще се стопи
тъгата снежна в моите зеници.

И в пролетно наболата трева
мечтите ми ще бъдат минзухари.
Крила разперил в модра синева -
копнежът-щъркел весело ще шари.

Ще се открия в поглед на дете.
От бистър ручей дъх ще си наляя.
А чудото - решило да расте,
ще ме накара дълго да се смея.

Събудена - в разпукнато листо,
душата нежни трепети ще диша.
А без да питам как или защо -
ще бъда стих. И сам ще се напиша.

Под бели преспи чудото ми спи.
И сън във бяло тихо ме загръща.
Все някога снегът ще се стопи...
Надежда в чудо - толкова присъща!

ИСКРОМЕТНА ОРИСИЯ

Не бих живял без огън и мечти.
Родих се с орисия искрометна.
Перото ми на въглен да дъхти.
Духът ми да е кратерът на Етна.

Дори покрит от ледове и мраз -
да раждам в огън словото кипежно,
а скритият в недрата ми Пегас
да полети, изригнал неизбежно.

Понякога през зимния си сън
вулканът от надежди наедрява.
Дори да зъзнат хълмове отвън -
клокочи вътре силната му лава.

И няма вихър, който да го спре...
И няма мраз, от който да изстине...
Дори в смъртта не иска да умре
и в бездната не може да загине...

Не бих живял без огън и мечти.
Искрите хвъркат. А отвътре пари...
Дано съдбата в мен да разпламти
стихиите на бъдните пожари...

ИЗВЛЕЧЕН ОТ СКРЪБТА

Приюти ме в тихата си кротост.
Странник съм. От болка уморен.
Станал е животът ми на фотос -
побелял, размит и вледенен.

От съдбата тъжно съм жигосан -
като роб, предаден на скръбта.
Със сърце, научено да проси
най-непозволените неща.

Дъх ми дай. Да мога да въздъхна.
Взор дари ми. Поглед да блести.
Прегърни ме. Като дреха върхна.
И с целувка в миг ме опрости.

А тогава - от скръбта извлечен,
ще разцъфна. Пролетен в пръстта.
Като стих, написан и изречен
със любов от шепнещи уста.

НЕЖНА ЗНАЧИМОСТ

Презимували тъжно безсмислие
ще се срещнем във пролет добра.
Ще проблясва в очите ни искреност.
Ще потрепват в душите пера.

Ще се скрием на вятъра в шепата.
Дъх във дъх - ще си шепнем мечти.
А дочула усмихната шепота -
пролет цветна край нас ще цъфти.

Ще е миг, който помнят чудаците -
с двете рози в градинския храст...
Невъзможни от влюбеност - знаците
ще са нежно значими за нас.

Презимували тъжно безсмислие
ще се срещнем... В красив кръговрат.
Всяка зима, от бяло орисана,
е издъхнала в пролетен цвят...

СТАРА ОБИЧ СЪС БУЙНИ КОНЕ

Остани тази вечер поне.
С мен бъди в тишината интимна.
Стара обич със буйни коне
търси път сред стихията зимна.

Коленичили, нека мълчим.
А очите ни - те да признаят,
че във огъня има и дим,
а сълзите лютиво се каят.

Във безмълвие, с допир желан,
да се спомним в сумрачната стая.
Всеки зов да е кон оседлан
и готов да ни вдигне в безкрая.

Ти зовеш ме. И аз те зова.
И препускат конете във бяло.
А очите ни шепнат слова,
че след края се ражда начало.

ТРАПЕЗА ОТ СЪЛЗИ

Когато в теб последна скръб пълзи
и като примка в чувствата се свива,
трапеза направи си от сълзи...
От спомени, в които си щастлива.

Преглъщай незабравени слова.
И смях, и нежност, и мечти горещи.
Огнище сред омачкана трева.
Или дъжда на случените срещи.

Минутите в безсмисления срок,
които все така го преоткриват.
Часовниците, спрели от възторг,
когато в зов стрелките им се сливат.

Зад оня смисъл, че нощта е ден,
а пък светът отказва да те види,
щом слънчева луна обгръща в плен
дървета и заспали керемиди.

И литнали сърца в безбрежен свод
безсънни спомнят всяка нежност чиста...
Трапеза направи си... От живот...
Дори скръбта изобщо да не иска.

Дори горчива дълго да пълзи
и стари чувства в примките да връзва.
Нахранена с трапеза от сълзи -
и в самота душата не замръзва...

ПРЕБЪДВАНЕ

Времето до кръв прехапа устни.
Дните си присви до часове.
Приземи се чистият ми устрем
в угарта на ледни страхове.

Не дочух свирнята на щурците.
Нямаше светулки по тъма.
Само нощ под покрив антрацитен
и надежда, скитаща сама.

Някъде - в огнище догоряло
дим рисува бъдещи вини.
Мисля за отвъдното начало,
а пък краят шепне: Остани!

Може би искри задържат скришом
скритите мечти под пепелта.
Оня смисъл, че не си излишен,
но пребъдваш в зими и лета...

Не е час светът да ме напусне.
Лумнал въглен в тъмното блести.
Времето до кръв прехапа устни.
Стопли се. А после ми прости...

СТИХ, НЕРАВЕН ОТ ТЪГА

Болката, която ме прочете,
като стих, неравен от тъга...
Лодка, не открила бреговете.
Буря, непревърната в дъга.

Пътникът без диря и посока.
Диоген - без бъчва и фенер.
Съвестта - изгризана до кокал.
Краят - нарисуван от безмер.

Царят с бутафорната корона.
Шутът със замръзналия смях.
Жертвата, издъхнала с пирона,
и кръвта, проливана за грях.

Ропотът, подобен на стихия.
Прошката в изстинали гърди.
Дребните монети от просия.
Нощите, лишени от звезди.

Стресът от стозвучната тирада
в името на святост без адрес.
Сивият Гаврош на барикада.
Утре - като миналото днес.

Още нестопени ледовете.
Отговори няма докога.
Болката, която ме прочете,
като стих, неравен от тъга.

ЗАЛЮЛЕЙ МЕ НА ЛЮЛКА ОТ СНЯГ

Залюлей ме на люлка от сняг,
даже само на сън да си моя.
Аз съм онзи, далечен чуждак,
който зимъс напомня за зноя.

Самотата възжета плете.
Куп снежинки изкусно навързва.
А пък чувството, още дете,
незатоплено - вече измръзва.

Тази радост последна му дай.
Нека вихърът бял го люлее.
Като в цветния пролетен май,
януари с възторг да се смее.

Всяко бяло - до синьо почти
моят трепетен зов да рисува.
Ще останат мечтите - мечти,
а студът - вледенен ще вихрува.

Но това не е твоя вина.
Не е даже приумица снежна.
За безценното - няма цена,
нито минало - в болката прежна.

Не прекрачил възможния праг -
нека края превърна в начало.
Залюлей ме на люлка от сняг -
да остане душата ми в бяло.

ОТГОВОР НА МОИТЕ ВЪПРОСИ

Скрежа от косите ми стопи ли
с дланите на топлия си юг?
Станах ли в зениците ти мили
търсеният, като никой друг?

Бях ли за сърцето ти китара,
само струна в мене да допреш?
Спомни ли ме, като сетна гара,
за да бъдеш влакът ми, копнеж?

В сънища споходих ли те нощем
или да те будя призори?
Шепна ли ме в искащото “още”?
В приказка дали ме сътвори?

Плака ли ме с дъжд от необята
или с огън, без да се гаси?
Беше ли ми граница, която,
моят зов надлъж да прекоси?

С думите ми - огнени откоси,
нека този порив те плени!
Отговор на моите въпроси
всякога едничък остани!

СЕРАФИМ, СЕВЕРНЯК

Не разплитай сивия пуловер -
паметта ми, от тревоги стара.
Вятърът към бъдното суров е -
листите прокъса в календара.

Празниците литнаха далече.
Като птици есенес към юга.
И дано добре да съм облечен,
че след паметта си - нямам друга.

Кончето с каруцата прежалих.
Имам чукундури на краката.
Ето, сняг се сипе на парцали,
сякаш са ми чувствата в душата.

Вее ми. И градусът ме стяга.
Бяло е, а тъй ми е студено.
Как от самотата да избяга
туй сърце, за обич неродено?

Сал един пуловер му остана.
Мислите, оплетени от вчера.
Зимата пристига, нежелана,
и дори ме кани на вечеря.

Преспа ли е - сигур да преспива
на човека в ней ще се налага.
Студ ли е? По лошо от коприва
ще опари смръзналата влага.

Вятърът с дъха ми се нахъса.
Духа ме, и вече леденея.
Нишка от пуловера се къса.
Споменът, през който те копнея.

ВЛЕЗ, СКИТНИКО!

Вината ли вратата ми залости,
че зъзна въвн на кучешкия студ?
Поканила си ангели на гости,
а аз съм грешник в нощния си смут.

При теб е свято. В тънките пердета
една свещица празнично трепти.
А вътре в мен поредната несрета
рождествено отказва да шепти.

Едва ли гръмко песен ще запея.
Не съм добре почерпен коледар.
Да можеше за малко да се сгрея -
една минута топличко макар.

А после да си тръгна. Без въпроси.
Подобно сянка в сняг и тишина.
Поканила си ангели на гости...
Къде съм тръгнал с моята вина?

Сълзите зимъс никой не съзира.
Снежинки са. Стопени, ей така!
Виелицата с ледена рапира
дори ми пречи зов да изрека.

Пълзи, пронизва... Реже ме до кости.
И в болката не вярвам, че съм твой.
Поканила си ангели на гости,
а кой съм аз за чувствата ти? Кой?

Но става тихо. Свещ искрици блика.
Над покрива - звезда от Витлеем.
И ангел от прозореца ме вика:
Влез скитнико! Измръзнал си съвсем...

ОБРАЗ И ПОДОБИЕ

С Леонардо - човекът е в цвят.
 С Микеланджело - в мраморно бяло.
 В Шекспир той е сонетно излят,
 като слово, от зов просияло.

С Вебер става Вълшебен стрелец
 и бръснар от Севиля с Росини.
 Ту е скитник, ту светъл творец,
 надживял времена и години.

Но в едно най-ужасно тегло,
 поруган от жестоки несрети,
 днес човекът е вече число
 или цифра от строги разчети.

ЕГН или IP адрес -
 все едно за живота безличен.
 Божий образ, обърнат в регрес,
 и подобие - в мрака себичен.

Дигитален - до точен бутон.
 Разпечатка от данъчни власти.
 Няма стих, няма цвят, няма стон.
 Само лудост от цифрови страсти.

Скоро чипът духа ще смени -
 да тиктака венозно, подкожно.
 Щом без Бог са човешките дни -
 битието и то е безбожно.

С Леонардо - човекът е в цвят.
 С Микеланджело - в мраморно бяло.
 А числата напомнят за ад,
 сътворен от зловещо сметало.

СВЕТЛИНИТЕ НА ГРАДА

Тя ще гледа със светли очи
на света, непознат и различен.
А пък ти - в самота премълчи,
че не можеш да бъдеш обичан.

Ако само ръка подадеш -
как сърцето едно се печели?
Ще се види ли малката свещ
в светлини, от неон заблестели?

Ще ухае ли нежният цвят,
ако вече без зов е обрулен?
Не навява ли чувствата хлад,
щом копнежът остава потулен?

Усмихни се с прикрита тъга,
като рицар с пречупена броня.
Търсил щастие - днес и сега -
ти си вече след спомена... Оня...

Тя ще гледа със светли очи.
Любовта всеки миг ще я зърне.
Нека в тебе скръбта не личи,
даже целият свят да посърне.

СЪБОРЕНИ МОСТОВЕ

Съборих недовършените мостове,
с които ме привлече суетата.
Болезката от раните ми остра е,
а няма цяр, измислен на земята.

Отказах се от розовите сънища
след будната реалност на кошмара.
В мизерия душата скита глъхнеща
и светски блясък не прихваща с вяра.

Бях кошче за възторжени излишъци.
Отъркаха се в мен, като монети.
Но градуса на скрежните ми лишеи
дори и изповедник не усети.

Защо сте ми, предречени илюзии?
Когато ви повикам - все ви няма...
Да влача битието си охлузено
за мен е път, за вас - досадна драма.

Живейте си сред прелестните замъци.
Не съм ви роб - с поднос да коленича.
Сърцето в най-самотните си пламъци
познава кой и колко го обича.

Съборих недовършените мостове.
Далечен съм. И вие сте далече...
Да хлопам по вратите ви залостени
не искам...
А и няма смисъл вече!

НЕСБЪДНАТОСТ

Изстинах... И в душата ми вали
снегът на орисията всевластна.
Жарта, която дъх не сподели,
затрупана под преспите угасна.

В нищожната просия претърпях
капризите на вихър безпощаден.
Сто пъти от отхвърляне ридах
и в глухата тъма будувах гладен.

Не се превърнах в хищен единак
с инстинктите готов да кръволочи.
Очаквах радостта пред моя праг,
но чакането дълго се проточи.

Годините се свиха на кравай,
паянтово да скърцат в тишината.
Да идва краят... Търсеният край,
където се стопява белотата.

И в капчици, сълзи околоръст,
да тръпне чист сезонът невъзможен.
Едничко възкресение след кръст
и светла диря над света безбожен.

Изстинах... И в душата ми вали.
Навява сняг тъгата синоптична.
В поета от несбъднатост боли,
но болката, по право, си е лична...

БАЛЪТ НА СУЕТАТА

Суетата на бал ме покани.
“Хей, чаровнико ведър! Ела!
Потанцувай в елит от избрани,
без тъга от човешки тегла!

Ето, празнично трепка конякът
в тази чаша от нежен кристал...
Колко други въздишат и чакат
да им връча покана за бал...

Теб харесах! Че ти си прекрасен!
Имаш лира и леко твориш!
И ще бъдеш на гребена, Ясен,
с този толкова ценен престиж.

Тук заглежда те дворцова дама,
там следи те професор мастит.
Пий коняка, и нека сме двама -
суетата с поета честит...

Уморих се от светската проза.
С чудни стихове днес ме възпей!
Подари ми най-огнена роза
в този мой символичен бордей!

Куртизантка до девствен патриций -
няма по-завладяващ сюжет.
Погледни ме с дълбоки зеници!
Обладай ме в куплет след куплет!...”

Бях низвергнат... Отказах да пиша.
Суетата за сноб ме смени.
И се върнах в мизерната киша -
там, където тъгата звъни.

МИНИАТЮРИ В СНЯГ

Студът от лед се ражда - за да свива,
та топлото със скръб да си отива,
но шепне пролет мъдрата си притча,
че огънят, измръзвайки, обича...

Когато се пребориш с ледовете
и разтопиш студа на враговете,
водите от омразата стопена
ще станат обич, пролетно-зелена...

Със вярата - усърдно и полека
човек в снега проправя си пътека.
Следа ли е - свой смисъл ще прокара,
дори светът да мръзне от невяра.

Дори и на виелици предаден,
в капризите на вихър безпощаден,
пъртина щом успее да прекрачи,
една искрица повече ще значи.

СОМНАМБУЛ

Понякога съм буден. И не съм.
Съдбата неусетно ме приспива.
Отива си животът ми. Насън.
И може би наяве си отива.

В невидимото имам сетива,
но вечното най-трудно се споделя.
Завивка са ми чистите слова
и с тях небето става ми постеля.

В зениците - комин подир комин.
Искри и дим. Началото и краят.
На покрива се скитам сам-самин,
а сенките с луната си играят.

Навярно, на несбъднатото в плен,
с инсомния душата ми се лута.
И тракат керемидите под мен
сбогуване - за час или минута...

Събужда се светът. Незрящ. Не чул.
Прогнозите издъхват в мемоари.
Една сълза от нощен сомнамбул
пресъхнала на скулите ми пари.

КОГАТО СТУД СЪРЦАТА ВЛЕДЕНИ...

Когато студ сърцата вледени
сред вихъра на хорските омрази -
при Огъня Господен остани,
че само той духа ти ще опази.

Ледът на този свят не се топи.
Замръзват думи, клетви, идеали.
И няма как човек да претърпи
снега от развилнелите се хали.

Спасение едничко го теши -
да бъде въглен в Божия жарава.
И даже сам край гордите души -
в огнището до смърт да се смирява.

Да помни как на дървения Кръст
Спасителят пребори ледовете,
и в устните Му не изригна мъст,
а истинска Любов към враговете.

Най-огнен връх за клетото сърце -
да бъде пламък, който студ прегръща,
и в Святите прободени ръце
един злодей към Бога се обръща.

Небесния Му Пример запомни
и нека Огън всякога те пази,
когато студ сърцата вледени
сред вихъра на хорските омрази.

www.vedrin-poetry.org
Copyright © Ясен Ведрин, 2025
© Всички права запазени